

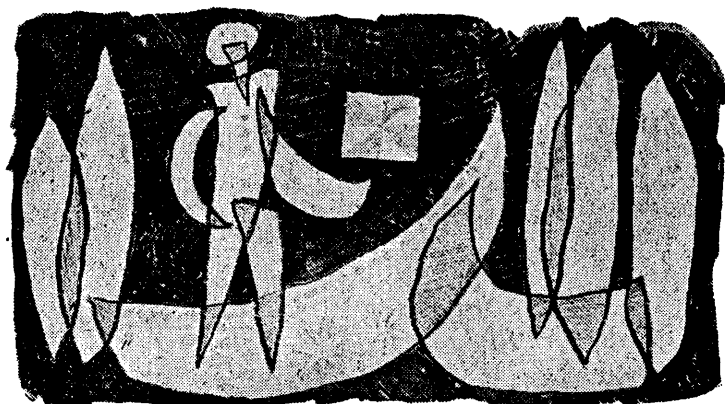
Hetedikén reggel

Majtényi Mihály

Tulajdonképpen miért kell ezt a napot nagyobbra verni? Hiszen tisztában vannak vele mindannyian régen, hogy neki el kell menni, és van annak valami jelentősége, hogy éppen hetedikén reggel? Az évnak háromszázhatvanöt napja van, és igazán mindegy, hogy neki most felkelés után utaznia kell, s ez pont hetedikén van, reggel, ugye. Hetedikén kell neki utazni, hogy pontosan odaérjen. Általában a dolgoknak, eseményeknek nincs olyan jelentőségük — gondolta —, mint apja hiszi és jelzi olykor egy-egy sóhajtással, utalással... ezek mind olyan babonás mélységek, egy dátum után sóhajt küldeni. „Hetedikén, fiam, hetedikén indulsz, ugye?” — mondta már a héten egy párszor jelentőségteljesen. Mintha ezt a napot valahogy megvastagítaná a lelkében, kiválasztaná a többi nap közül és valami rangra emelné.

Hányszor volt itt hetedike, ugye, és hányszor volt reggel — az ablakokat nyáron kitárták, vagy be sem csukták éjszakára, és az aszfaltról felhallatszott a szekérszörgés, autófékek csikorgása vagy a piaci járókelők lépteit. Ilyenkor jó volt kicsit a paplan alá bújni még, a paplanlepedő csücskéből burnuszt formálni a fejére és tettetni az alvást vagy szundítani egy sort még; most persze erre nincs idő, mert indulni kell.

Az erdővé dagadt parkban egy rigó füttyült felfelé a magasba. Kicsi szívéből úgy jött a hang, mint az örömteli felszabadulás. „Ezek szerződte-tett madarak, hogy felköltsek a tanulóifjúságot” — igen, ezt hallotta sokszor és most is mosolygott, a kisrigó hűségesen az ablak alá röppent... lesznek ott rigók, amerre indul? Ó, ezek a gyerekkorból előkúszó hangok mind, ezek a sztereotip események, mondások, ez a látszólagos mozdulatlanság, lassúság, amellyel itt az életre reagáltak... na de hagyjuk talán! Nem volna igazságos ma reggel, éppen amikor elindul, bírálólul és bírólul fellépni.

Sátrány
Imre
szöveg
rajza.

Fütyürészve csomagolt, jött és ment... várjunk csak, mit is mesélnek, hogy ő egyszer... ajándékba tanult meg fütyülni! Amikor apja útról érkezett, meglepetésnek szánta, hogy megtanult fütyürészni... úgy fogadta a kis fehér, rácsos ágyában. Mesélték, de ő már nem emlékezett erre; a róla őrzött h. stóriák legtöbbször nem emlékezett vagy csak homályosan. Az biztos, hogy itt őriznek valamit órára, amit soha, sehol a világban nem fog majd megtalálni... de hát, semmi elérékenyedés, öregem! Ilyen elérkékenyedéssel a babonák sodrába jutunk, ködtengerbe jutunk és... minek az? A hajónak úgy kell úszni bátran és merészen, ne legyen rajta sok poggyász a tegnaptól!

Igen, a poggyász. Milyen könnyű ez az övé itt, az ő poggyásza — szándékosan sürítette soványra a takarót és vitt el minél kevesebbet. Nem kell poggyász, sok csomag, minek! Az öregek, ha utaznak, persze... hát mosolyogni kellett, mennyi mindent hurcolnak magukkal. Mosolyogni kell mindig.

— De ha kell, fiam! Szükséged lehet rá és akkor baj, ha nincs veled!

Ezt nehéz megérteni, ugye. Ismeretlen, fenyegető időjárásbeli veszélyeket, emlegetnek ilyenkor és rejtélyes szereket ajánlanak mindenféle megpróbáltatások ellen. Például itt az éhség. Ez ellen teletömnék a bőröndjét, ... mintha nem mérnének mindenütt a világon elemőziát!

— Édes fiam — mondotta egyszer az apja, amikor egy hóeséses reggelen a hegyek közé indult —, én elakadtam egyszer a felsőhegyi bevágásnál és egy álló napig dideregtem étlen-szomjan... sonkacsülök vagy konzerv nélkül, te ne vágj az útnak!

Igen, a poggyász, a csomag. Most ezt itt leszoritja szépen és keményen leszíjazza... minek a sok bőrönd és csomag? Hányszor magyarázta és mesélte nekik: jaj, hát mindeneteket elvinnétek így a hátatokon!

— Volt már úgy is!

— Hogyhogy?

— Hát semmink sem volt, csak te. Téged vittünk a hátunkon. Apád vitt, nálam egy kisszatyor volt és abban néhány ezüst villa, ezüst kanál és néhány bankjegy. Kész!

Jaj, persze a háború, persze, persze... erről olyan sokat mesélnek az öregek. Reggel a kisbőrönd... sietni kellett, mert jöttek a bombázók...

ki a határba. Persze, a háború! Homályos, súlyos, nehéz dolgok, hosszú mesék. És az a sok szereplő. S milyen lelkesen taglalják, hogy körülírják, mennyi sokat tudnak régi emberekről, eseményekről!

Meztelen felsőtesttel most tornászni kezdett a szoba közepén. Talán hogy kiűzze magából és csontjaiból a zavaró emlékeket... hogy távoltartsa az érzékenyülést. De megint belevágott valami. „Nem volt semmink, csak téged vittünk a hátunkon.” Odabent a másik szobában... de itt is, ebben, ő alighanem hiányozni fog! Furcsa, erre még nem gondolt, ez még nem villant fel ilyen tisztán benne, csak most hetedikén reggel, amikor elindul. Elindul... öt évre vagy mennyire, öt hosszú évre idegenbe... életet tanulni. Mert amit itt tanult, az játék volt, semmi. Szakmát tanulni. Öt évre. Semmi az, ugye!

Semmi. De nem volt egészen biztos benne, hogy semmi. Hogy öt év az semmi. Öt év... na jó, hiszen hazajön majd és hazajár... butaság, amit az övéi emlegetnek, hogyha holnap reggel elindul, az talán olyan mintha örökre elmenne. Butaság, ugye. Lelkében vastagon ült az esti hangulat minden sűrűsége, ahogy apja felemelte az ujját „csak okosan, fiam!” Milyen furcsa. „Csak okosan, csak ésszel mindig!” Mintha ő mindig... — de a fiú hirtelen a saját szájára ütött. Ez a dolgok törvénye. Hogy az ember útmutatóvá magasztosul fel, útjelző táblává, irányító kézzé és küldi a fiát: csak okosan mindig!

De várjunk csak, hogy is vagyunk azzal a poggyással? Hiszen hagy ő itt eleget, éppen eleget! Itt vannak a bélyegei a nagyszekrényben... öcsi annyit nyaggatta értük — az unokaöccse —, hogy végül is megfelezte őket. De maradt még vagy három albumnyi. Meg a sok más holmija, ruhája, amit az időjárás viszontagságai szerint utánaküldenek majd... aztán a könyvek, ugye... hogy kié az a sok könyv? Az öreg sejtelmes utasításai szerint „ez mind a tiéd úgylis”... S ő ezekkel a holmikkal voltaképpen itt-marad, köztük marad. Ezek itt őrizni fogják a helyét... jaj, csak minap látott az éléskamra sarkában egy megfaragott botot... mikor először járt a hegyek között, onnan hozta és nézd, megvan még! Pedig annak tíz éve már, vagy több. Furcsa, neki is mennyi hagyatéka van már! Mennyi csomagja és mennyi bőröndje. Igen, hiszen ő elutazik, elmegy hosszú esztendőkre, de ez semmit sem jelent. Öt-hat évre. A dolgait itt kell hagynia, önmagát is — ez csak kirándulás, semmi más...

De azért nem volt egészen biztos benne. Abban, amit így elgondolt. S amikor szárnyra kelt — és érezte, milyen könnyűek a szárnyai, — ő, hogy röpitik... amikor gyalogolt a friss reggelben az állomás felé... bármilyen üres volt az a bőrönd, mégis mintha nagyon sok mindent csomagolt volna bele. Annyi sok mindent.